

Hof van Eede DORSTIG

Evelyne Coussens voor De Morgen

Vier jonge mensen herdenken het heelal – denken ze. Ze draaien om en om in hun literaire spiegelpaleis, om tot de vaststelling te komen dat het niet zij zijn die draaien, maar alles in de wereld.

De jongste loten aan de Van den Eede-boom doen het goed: de zussen Ans en Louise Van den Eede, dochters van Compagnie De Koe-man Peter Van den Eede, debuteerden vorig jaar met *Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe* en kaaptten in Oostende meteen de TAZ Jong Theaterprijs weg. Volgde een discussie over de authenticiteit van hun ‘stem’: bewandelden de actrice en dramaturge niet gewoon de door hun vader netjes aangestampte paden? *Dorstig* drukt die verdenking van epigonisme de kop in. Uiteraard verwijzen bepaalde stijlelementen naar de Koe: de spanning tussen personage en persoonlijkheid, het aanwezig stellen van het publiek, de lichte manier waarop de spelers elkaar het woord aangeven of aftroggelen – als een jazzconcert met over elkaar buitende solo’s. Tegelijkertijd is het Hof van Eede beslist minder macho dan haar verwekker. Het haantjesgedrag onder acteurs/personages blijft beperkt, er wordt minder uitpakkt met meta-metagelaagdheid, de ironie is zachter, bijna zouden we zeggen ‘vrouwelijker’. De Koe verleidt zijn publiek met scherpzinnigheid, het Hof met een onschuld die minstens even verraderlijk is.

In *Dorstig* nemen de vier spelers (Ans Van den Eede, Simon de Winne, Freek Vielen, Suzanne Groothuizen) het vraagstuk van het jong zijn onder de loep. Zo jong als ze zijn, vrezen ze nu al de capaciteit verloren te hebben om in het moment te leven – een dronken gulzigheid die ze iconisch terugvoeren naar één beroezende nacht. Nu, niet eens zo veel later, proberen ze die dorst van toen te herdefiniëren – ‘het moment dat je ongeremd je tanden in een appel zette, zonder hem eerst te bekijken’. Hun nostalgisch gepalaver brengt hen steeds verder van het door hen zo betreurde verlies van daadkracht. Bovendien zijn zijzelf niet meer dezelfde: een gebaar dat de unieke verbondenheid van weleer wil kopiëren resulteert in onwillig, gênant geposeer.

De tekst roept aangename referenties op aan Laura van Dolrons *Sartre zegt sorry*: hij spiegelt de persoonlijke besognes van een generatie van nu aan de (literaire) zoektocht van zoveel generaties voorheen, waardoor het onmogelijk wordt te verzanden in simpele anekdotiek. Spreekbuis van de intelligente tekst is diezelfde, beloftevolle generatie. Toch ontbeert *Dorstig* ergens in het midden nog diepte in spel, en wanneer het geestig be-zielen van de woorden verzandt in oeverloos badineren, dreigt de verveling. Het slot is gelukkig weer erg vitaal. Er is een *draaiingske* van een van de spelers voor nodig om het inzicht te verwerven dat niets statisch is, dat niets vast te leggen valt, zoals zelfs een platendraaier die verplaatst wordt vervormde versies van hetzelfde liedje oplevert. Het is dat inzicht, dat het loslaten van oude verbindingen de weg vrijmaakt voor oneindig veel nieuwe mogelijkheden, dat de dorst opnieuw aanvuurt. Maakt *Dorstig* nu eenvoudige dingen complex, of complexe dingen eenvoudig? Daar krijg ik verdorie maar geen vat op.

Dorstig, nog vanavond om 20u30 in kc nOna, mechelen, www.nona.be.